

Arrest

nr. 234 442 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
  - 1.1. Op 10 oktober 2017 biedt verzoeker zich aan bij de grenscontrole te Zaventem.
  - 1.2. Na controle van zijn reisdoel wordt beslist om verzoeker tegen te houden.
  - 1.3. Verzoeker dient daarop een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 11 oktober 2017 wordt een “*beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker*” (bijlage 11*ter*) genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten naam: V. C.

voornaam: J. A.

geboortedatum: 5/04/1983

geboorteplaats; S. C.

nationaliteit: Venezuela

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra de 2e beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 3° - Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken

Art. 3, eerste lid, 4° - Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis

In uitvoering van artikel 53bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokken teruggeleid naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.

(…)”

1.5. Op 21 december 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 230 389 van 17 december 2019.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“**3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:**

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van de artikelen 3, al. 1 en 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 en artikel 72, § 1, al. 2 van haar uitvoeringskoninklijk besluit van 8 oktober 1981 en met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 1 (procedurele waarborgen met betrekking tot de uitzetting van vreemdelingen) van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd in werking getreden op 1 november 1988 en de artikelen 2 (recht op leven) en 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009;

-schending van de artikelen 20; 22, in fine; 39/70, al. 1; 49, § 3; 49/2, § 5; a contrario 57/6/2, al. 1; 61/8, al. 4 en 74/17 (verbod op refoulement) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009;

-schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;

3.2.

3.2.1. *Met betrekking tot de nietigverklaring*

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

§. Deze motivering gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij een asielaanvraag indiende die nog moet worden beslecht (zie stuk nr. 3).

De asielaanvrager hoeft geen verblijfsdocument te kunnen voorleggen om haar recht op asiel te doen gelden dat wil zeggen het verblijf te worden toegekend tijdens de duur van haar asielaanvraag ten gronde.

Om dezelfde redenen dient verzoekende partij “niet in het bezit te zijn van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf” vermelden. Het doel van de vlucht zijnde de internationale bescherming vragen ligt vervat in de asielaanvraag.

Eveneens om dezelfde redenen is het bezit van vereiste bestaansmiddelen ene voorwaarde om de internationale bescherming te kunnen aanvragen.

Het motief is kennelijk niet dragend.

Bovendien oordeelt het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen exclusief binnen de grenzen van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 zoals zij zelf als volgt omschrijft en waartoe zij bovendien gehouden is in toepassing van het beginsel patere legem quam ipse fecisti en deze beoordeling slechts de deelverzameling uitmaken van asielgerelateerde schendingen van hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die buiten haar bevoegdheid vallen:

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt in een eerste asielaanvraag het beginsel van refoulement niet (a contrario artikel 57/6/2, al. 1, in fine van voormelde Wet van 15 december 1980).

Verwerende partij formuleert hetzelfde gebruikelijk als volgt:

Er zijn geen andere verblijfsprocedures dan de asielaanvraag ingesteld.

Verwerende partij blijft daarom vanuit haar positieve onderzoeksplicht ertoe gehouden buiten de gevallen waarvoor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen exclusief bevoegd is te onderzoeken en daarover minstens uitspraak te doen (R.v.V. 26 september 2017, nr. 192.584).

Wanneer zij daarbij geen juiste feitenvinding voert middels een gehoor dan handelt zij onzorgvuldig.

In casu bevat de bestreden beslissing in de motiveringstekst zoals hierboven geciteerd geen enkel motief aangaande enige feitenvinding terwijl verwerende partij weet dat verzoekende partij een asielaanvraag indiende zoals blijkt uit de titel: “beslissing tot 8/13 binnenkomstweigerings met terugdrijving – asielzoeker” van het gebruikte formulier.

Evenmin geeft de bestreden beslissing aan of dit werd onderzocht en verzoekende partij daaromtrent werd gehoord (zie ook verder). Terwijl verwerende partij positief verplicht is om na te gaan of de bestreden beslissing de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen en het non-refoulementsbeginnsel niet schendt (R.v.V. 26 september 2017, nr. 192.584).

De bestreden beslissing is verder hierdoor obscuur en laat verwerende partij niet toe zich terdege te verdedigen.

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, wanneer de vreemdeling het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 3, al. 1, 2° van voormelde Wet van 15 december 1980; eigen onderlijning). Dit betekent dat verwerende partij geen gebonden bevoegdheid heeft zoals blijkt uit het woord "kan" in de wettekst (art. 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980) waardoor zij haar keuze van beoordeling meer dan met een verwijzing naar een rechtsgrond moet motiveren.

Het verbod op refoulement is de keerzijde van het absolute grondrecht op een menswaardig leven zoals vevat in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en is daarmee even absoluut als voormeld grondrecht op een menswaardig leven waarvan verwerende partij niet kan afwijken. Die absolute verplichting wordt in de artikelen 20; 22, in fine; 39/70, al. 1; 49, § 3; 49/2, § 5; a contrario 57/6/2, al. 1; 61/8, al. 4 en 74/17 van voormelde Wet van 15 december 1980 herhaaldelijk uitgedrukt en rust op de schouders van verwerende partij waardoor zij tot de positieve verplichting van onderzoek en horen is gehouden.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen en het non-refoulementsbeginsel: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Hiertoe dient zij de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen af te wachten plus een eigen onderzoek te voeren.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft wat haar onderscheiden bevoegdheid betreft de asielaanvraag van verzoekende partij nog niet beoordeeld.

Verwerende partij heeft hierdoor kennelijk geen weet of artikel 48/4 (verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen) van voormelde Wet van 15 december 1980 wordt geschonden terwijl zij wettelijk verboden is om hier zelf over te oordelen en kan daarom niet met kennis van zaken de bestreden beslissing nemen.

Verder kan verwerende partij zich niet als onwetend voorhouden omdat zij als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang heeft tot alle relevante informatie zodat niets haar onderzoek en plicht daartoe belemmert.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen in het bijzonder de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Wanneer verwerende partij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt dan moet zij haar beslissing motiveren na verzoekende partij te hebben gehoord.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij werd gehoord en daarmee zorgvuldigheidshalve een onderzoek heeft gevoerd of haar bestreden beslissing geen aanleiding geeft tot de schending van het verbod op mishandeling en het verbod op refoulement.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en hierbij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid te bieden

om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Wat niet gebeurde.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Bij gebreke van enig gehoor of onderzoek of een kennelijk gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde of volksgezondheid schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale verdragsbepalingen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement.

Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950. §. Artikel 72, § 1, al. 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7 van dezelfde wet. Verwerende partij dient daarom één van de gronden van voormeld artikel 7 in haar bestreden beslissing uitdrukkelijk te vermelden wat zij niet doet.

Door naar artikel 3 van voormelde Wet van 15 december 2014 te verwijzen en te hernemen heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet naar rechtsgrond gemotiveerd (a simili R.v.V. 125.258 van 6 juni 2014, R.v.V. 125.259 van 6 juni 2014).

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven (zie ook hoger).

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige

andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van de ingeroepen middelen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2.1. Na een duiding van de rechtsregels die hij geschonden acht, voert de verzoeker als concrete grief aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming niet in het bezit diende te zijn van verblijfsdocumenten. Er kon niet worden gesteld dat het doel en de omstandigheden van zijn reis niet blijken, vermits verzoekers reisdoel verrat ligt in het verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt vooreerst dat verzoekers bewering met betrekking tot het reisdoel geenszins blijkt uit zijn verklaringen aan de grenspolitie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas eerst, nadat zijn reisplannen niet bleken te kloppen, verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming wilde indienen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de thans bestreden teruggrijvingsbeslissing los staat van het door verzoeker naderhand ingediende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd na het indienen van een verzoek om internationale bescherming voorlopig toegelaten tot het grondgebied en de thans bestreden beslissing werd in toepassing van artikel 74, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging werd opgeschort voor de duur van de asielpcedure. Er blijkt niet dat de verwerende partij verzoeker heeft blootgesteld aan een risico op refoulement, vermits de verwijderingsmaatregel werd opgeschort tijdens het onderzoek van het beschermingsverzoek.

2.2.2. Verzoeker houdt verder een uitgebreid rechtstheoretisch betoog met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij betoogt dat de afgifte van een beslissing tot teruggrijving (thans omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten) het verbod op *refoulement* schendt. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich daarbij beperkt tot een loutere theoretische uiteenzetting. Verzoekers betoog houdt – ongeacht de veelvuldige verwijzingen naar tal van rechtsregels en rechtspraak – in essentie in dat het bestreden bevel hem blootstelt aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, dat noch door de commissaris-generaal, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderzocht.

Op 21 december 2018 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na een inhoudelijk onderzoek, aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, waarna deze beslissing nogmaals werd bevestigd door de Raad met het arrest nr. 230 389 van 17 december 2019. In dit arrest werd vastgesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Verzoeker houdt voor dat buiten deze elementen verder niet werd onderzocht of hij blootstaat aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zoiets kan blijken. Verzoeker beperkt zich aldus tot een loutere theoretische uiteenzetting.

De uiteenzetting van een middel vereist de omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens de verzoeker door de bestreden handeling wordt geschonden (RvS 237.726 van 21 maart 2017). Nu verzoeker nergens *in concreto* uiteenzet op welke wijze het aangevoerde beginsel van non-refoulement of artikel 3 van het EVRM door het bestreden bevel worden geschonden, voldoet hij niet aan die aanvoerplicht. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij enig belang heeft bij deze grief.

Het middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT